

[J. P. Larsen.]

af, at det ærede Medlem endnu gik og blæste paa sine Fingre efter at have brændt dem ved en den Gang meget omtalt Underskrift — og brændt Barn skyr som bekendt Ilden.

Men det ærede Medlems Substitut i Kommissionen, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, der sammen med en anden Venstremand, det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, gennem Aarene gjorde et godt, forstaaende og sagligt Arbejde i Kommissionen, nærede i hvert Fald den Gang et levende Ønske om, at det maatte lykkes at gennemføre en Revision af Næringsloven, selv om den sidstnævnte nærede Betæneligheder for det mindre Haandværks Vedkommende, Betæneligheder, som jeg dog nærer Formodning om nu er overvundet.

Det forekommer mig derfor, at der nu er det bedste Haab om, at Sagen maa kunne føres igennem, og dette saa meget mere, som den højtærede Minister i det allervæsentligste har holdt sig til Kommissionens Forslag, hvad for øvrigt ogsaa hans Forgængere har gjort. Arbejdet i Kommissionen gik jo ud paa gennem en udførlig Drøftelse, Undersøgelse og Prøvelse at komme til et Resultat, der paa een Gang tilfredsstillede de Krav, som Tiden og de forandrede Forhold maa stille, og samtidig bortryddede de Hindringer, som fra visse Sider af vort Næringsliv rejstes mod en Ændring.

Jeg tror, at dette er lykkedes, idet de Medlemmer, som havde meget vidtgaaende Krav — og deriblandt var jeg —, af Hensyn til Ønskeligheden af et gunstigt Resultat afstod fra deres Krav og gav Tilslutning til en mere lemfældig Ordning. Men deraf følger ogsaa, at Kommissionens Forslag, og dermed det foreliggende Forslag, ikke vil medføre, hvad man kan kalde skarpe Brud med det bestaaende. Man har kaldt Forslaget for en à jour-Føring af Næringslovgivningen, og denne Betegnelse er vist nogenlunde rigtig, idet jeg dog udtrykkelig vil betone, at der er Punkter i Forslaget, hvorfra et Mindretal i Kommissionen afgjort tog Afstand.

Da Lovforslaget altsaa ikke vender op og ned paa hidtil gældende Praxis, og da der indenfor de politiske Partier her paa Rigsdagen synes at være et betydeligt Flertal for en Revision, nærer jeg det bedste Haab om Forslagets Gennemførelse; og det er mig ufatteligt, at det andet høje Ting ikke naaede videre med Forslaget, end Figura udviser. Om

Nødvendigheden af en Revision kan der neppe være nogen Uenighed. Det siger jo sig selv, at en Lov af denne Karakter, der har naaet den høje Alder af 73 Aar, for længst har overlevet sig selv. Det var man ogsaa klar over allerede for 40 Aar siden, og i disse 40 Aar er der foregaaet en uhyre Udvikling af Næringslivet.

Det vilde føre alt for vidt, hvis man her skulde ind paa en udførlig Omtale af den stærke Forandring, der er foregaaet i Næringslivet, men jeg skal pege paa nogle enkelte Felter. Der er saaledes hele Motorvirksomheden, en uhyre Virksomhed, som ikke kendtes i 1890 og endnu mindre i 1857. Den i Forbindelse hermed staaende Handel med Benzin har jo antaget et Omfang, saa at det drejer sig om mange Millioner. Nu vil jeg ikke sige, at den Maade, hvorpaa Benzinhandelen i Almindelighed foregaar, er ulovlig, men jeg tør nok tilraade, at man lader være med at undersøge, om al denne Handel er i Overensstemmelse med Næringsloven af 1857. Hvorledes det paa dette Omraade har sig overfor Helligdagslov og Lukkelov, er en Sag for sig. Handelen med Benzin paa snart sagt hver en Grøttekant baade Hellig og Søgn, Dag og Nat, er blevet en Nødvendighed af samme Omfang som det daglige Brød, og derfor er det vist bedst, at Loven snarest føres à jour.

Det har ogsaa i Tidens Løb vist sig, at det vilde være meget praktisk, om visse Virksomheder kunde forenes. En Skrædermester burde jo uden Hindring kunne sælge alt, hvad der hører til Ekvipering, derunder ogsaa Fodtøj. En Snedkermester burde kunne sælge alt, hvad der hører til et Hjem, og saa fremdeles. Jeg ved nok, at der kan og ogsaa bliver dispenseret fra de gældende Lovbestemmelser, og jeg ved ogsaa, at de saakaldte Stormagasiner finder Veje udenom det, der i sin Tid var Lovens Hensigt, men dette forekommer mig i endnu højere Grad at animere til en à jour-Føring.

Men det Sted, hvor den forældede Lov i Forbindelse med den uhyre Udvikling generer mest, er dog i Administrationen. Det kan man tale med om i Handelsministeriet, paa Landet og i Købstæderne, og ikke mindst i Københavns Magistrat. Det volder meget store Vanskeligheder at give rigtige Svar paa de mangfoldige Forespørgsler, der indkommer til de paagældende Myndigheder i næringsretlige Sager, og jeg tror ikke at tage fejl, naar jeg siger, at man af og til,